

SENTÈNCIA 98-15 DEL 6 D'ABRIL DE 1998

INADMISSIÓ DE LA DEMANDA. Contra manca de resposta, per part del Comú, a les al·legacions fetes en el període d'informació pública sobre el Pla general d'ordenació i urbanisme de la Parròquia. **SUSPENSIO DE LLICÈNCIES.** Si no s'ha impugnat l'acord dins el termini legal per fer-ho, només es podrà discutir la seva legalitat al impugnar els actes singulars de denegació de permisos de construcció que tinguin cobertura jurídica precisament en la suspensió acordada.

Ponent: M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La Secció Administrativa del Tribunal de Batlles en la sentència núm. 97-67. de 29 d'octubre de 1997, va desestimar, per raó de la seva no receptivitat, la demanda interposada per la representació processal del Sr. Esteve D.P. contra la desestimació del Govern, per silenci administratiu, del recurs d'alçada interposat contra la desestimació, també per silenci del Comú d'Andorra la Vella, de la súplica presentada el dia 31 de juliol de 1996 contra el projecte del Pla general d'ordenació i urbanisme de la parròquia.

2.- Contra la sentència de la Batllia va interposar recurs d'apel·lació la part agent que va tenir entrada en la secretaria d'aquesta Sala l'11 de desembre de 1997, en el qual feia manifestacions sobre la receptivitat de la demanda i sobre diverses qüestions de fons ja plantejades tant davant l'Administració com en seu jurisdiccional.

3.- De l'escrit anterior, un cop feta la designació del magistrat ponent, se'n va donar trasllat a la representació del Comú, que el va contestar mitjançant un escrit presentat el 12 de desembre de 1997, en el què demanava la desestimació de l'apel·lació i la confirmació de la sentència de la Batllia.

4.- S'assenyalà dia per la celebració de la vista oral, que tingué lloc el 25 de març de 1998, acte en el que les parts van manifestar allò més adient als seus interessos, i acte seguit van quedar les actuacions vistes per a deliberar i decidir.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- En aquesta segona instància cal analitzar si la decisió de la Batllia de no admetre el recurs, desestimant la demanda deduïda per la part agent és correcte o, com sosté la part esmentada, ha de ser revocada amb el subsegüent anàlisi sobre el fons, i per resoldre el recurs d'apel·lació és convenient tenir en compte les dades que segueixen.

L'Hble. Comú d'Andorra la Vella, en la sessió de 2 de febrer de 1994, va acordar la redacció del Pla general d'ordenació i urbanisme de la parròquia, i un cop fets els estudis i els treballs preliminars per l'equip designat a aital efecte, va decidir, mitjançant un acord del 25 de març de 1996, sotmetre el projecte a coneixement general i a informació pública per tal de poder-hi presentar observacions o al·legacions per part de tots els administrats.

Aquest acord, que va ser publicat en el BOPA del 3 d'abril de 1996, establia, com a període d'informació pública, els mesos de maig i juny, i els de juliol i agost per presentar observacions i al·legacions.

Durant aquest període, concretament el 31 de juliol, el Sr. Esteve D. va presentar en el Comú una súplica en la qual feia diverses manifestacions sobre la manca de base legal i constitucional de les previsions que afectaven el contingut del dret de propietat dels propietaris del sòl, i sobre la mesura, també acordada, de suspensió cautelar, però indefinida en el temps, de l'atorgament de llicències d'edificació d'obres de nova planta.

Aquesta petició no va ser contestada pel Comú i considerant aquesta falta de resposta com un rebuig a les seves peticions, el 17 d'octubre va presentar recurs d'alçada davant el Govern, que tampoc va donar resposta i el 13 de gener de 1997 es presenta la demanda origen d'aquestes actuacions jurisdiccionals.

Tercer.- La decisió de la Batllia, abans resumida, s'ajusta plenament a la legalitat, per la qual cosa és correcta la no admissió de la demanda per extemporaneïtat en la presentació del recurs d'alçada contra l'acord del Comú, tal com es raona en el fonament cinquè de la sentència, malgrat que el contingut del fallo sigui de desestimació.

En efecte, l'escrit de la part agent de 31 de juliol de 1996 no pot considerar-se un recurs contra els acords adoptats pel Comú el 25 de març anterior, perquè el propi escrit no ho diu que sigui un recurs contra l'acord de referència sinó que després de demanar que es tinguin per fetes les al·legacions contra el Pla, anuncia expressament la interposició de tota classe de recursos contra el Pla pendent d'aprovació.

D'altra banda, es presenta durant el termini d'Informació pública i el seu contingut és propi d'aquesta fase del procediment, que, com diu l'article 36 del Codi de l'Administració, té per objecte fornir a l'Administració d'elements de judici o de conferir una garantia als administrats, precisament donant-los audiència per poder presentar al·legacions. Per tant, l'única cosa que l'escrit de 31 de juliol obligava a fer al Comú, era analitzar les al·legacions que s'hi contenen, acceptant-les o rebutjant-les en l'aprovació definitiva, cosa que, per altra banda, encara no s'ha produït. En conseqüència, en aquest cas, la manca de resposta comunal passats els dos mesos de l'article 40 del Codi no té valor d'acte administratiu desestimatori obtingut per silenci negatiu i, per tant, no s'hi pot interposar recurs d'alçada, que és el que va fer, sense cap eficàcia per exhaurir la via administrativa, la part agent.

Finalment, si el que es volia era recórrer els acords del Comú, el termini per a fer-ho, de tretze dies, es contava des del dia 4 d'abril, és a dir, des del dia següent al de la publicació de l'acord en el BOPA.

Quart.- La part apel·lant afirma que, no obstant el que raona la sentència de la Batllia, i que aquesta Sala confirma, la part normativa de l'acord comunal, és a dir, la que limita temporalment el dret de construir en imposar la suspensió de les llicències fins que el Pla s'aprovi definitivament, pot impugnar-se en qualsevol moment, i a partir d'aquest plantejament sosté que, pel que fa a aquest punt de l'acord, no hi ha d'haver cap mena d'extemporaneïtat en la súplica del 31 de juliol.

Aquesta petició tampoc pot ser estimada; d'una banda pels mateixos raonaments exposats en l'anterior fonament de dret i, d'altra banda, perquè ultrapassat el termini establert per la impugnació directa de l'acord analitzat, l'eventual il·legalitat de la part del mateix que estableix restriccions (la suspensió de llicències) en l'exercici d'un dret que l'ordenament jurídic reconeix als ciutadans (el dret de construir), només es pot fer valer amb ocasió de la impugnació dels actes singulars (de denegació de permisos de construir) que tinguin cobertura jurídica precisament en aquesta part de l'acord.

Cinquè.- Per tot el que s'ha exposat, es desestima el recurs d'apel·lació interposat per la part agent en la primera instància contra la sentència de la

Batllia, que confirmem íntegrament, sense que hi hagi mèrits per a una especial imposició de les despeses causades en aquesta segona instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix desestimar el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal del Sr. Esteve D.P., contra la sentència núm. 97-67, de 29 d'octubre de 1997, dictada per la Batllia, que es confirma íntegrament. No fem imposició de costes en aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.